

בש"פ 564/20 - יעקב דגו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 564/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: יעקב דגו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) במ"ת 33427-08-19 מיום 1.1.2020

תאריך הישיבה: כ"ט בטבת התש"ף (26.1.2020)

בשם העורר: עו"ד נטע חפץ

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; החזקת סכין; איומים; ותקיפה סתם. לפי המיוחס בכתב האישום, בין העורר למתלונן הכרות קודמת. בתאריך 9.8.2019 החל העורר תגרת מילים עם אחרים, ניגש אליהם, איים עליהם ואף תקף אותם עד שהורחק מהמקום על ידי שוטרים. בהמשך אותו הערב פגש במתלונן ואיים עליו בסכין. המתלונן והעורר החלו דוחפים אחד את השני ומיד לאחר מכן, דקר העורר את המתלונן בחזה מצד ימין באמצעות סכין. כתוצאה מהדקירה, נגרמו לעורר פצע דקירה וחור בריאה שהצריכו הכנסת נקז לחזה ואשפוז בבית חולים.

2. שירות המבחן הגיש מספר תסקירים בגדרן נבחנה חלופת מעצר בקהילה טיפולית ובסופו של יום המליץ על שחרור לקהילה המוצעת. בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) קבע בהחלטתו מיום 1.1.2020 כי גם אם לא יתייחס לרישומים פלייליים העומדים לחובת העורר, המעשה המיוחס מעיד על מסוכנות קשה,

תוך הפנייה לתסקיר שירות המבחן מיום 25.9.2019 בו נמצא כי נשקפת מהאחרון רמת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגות אלימה, בפרט כשהוא נתון להשפעת אלכוהול. בית המשפט לא מצא על יסוד התשתית שהונחה לפניו אפשרות למסקנה חיובית בדבר פרוגנוזה משמעותית לשיקום. בנוסף נקבע, נוכח עוצמת המסוכנות, כי לא ניתן להיעתר לבקשה. בית המשפט הורה אפוא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. לכך מכוון הערר שלפניי.

3. באת כוח העורר מבקשת לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהורות על שחרור העורר לחלופת מעצר בקהילה טיפולית. לאחר הידרשות לתוכן התסקירים, ציינה כי בעניינו של העורר מתקיימים התנאים ההכרחיים לשחרור לגמילה בשלב המעצר בהתאם לבש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה (21.3.2011) (להלן: הלכת סויסה); בפרט בהתחשב בגילו הצעיר ובעברו שאינו מכביד. להשקפתה, התרשמות שירות המבחן מלמדת על פרוגנוזה טובה לשיקום, והחלופה המוצעת יכולה לאיין את הסיכון הנשקף ממנו. המשיבה תומכת בהכרעת בית המשפט על טעמיה.

4. שקלתי את טיעוני הצדדים. כלל הוא כי העיתוי הראוי לגמילה מסמים הוא בשלב גזירת הדין לביצוע העונש. בפסיקתנו נקבע כי ניתן לחרוג מכלל זה אם התקיימו שניים מהתנאים המצטברים הבאים: הנאשם החל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה שבגינה נעצר; פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה; או שבהליך הגמילה יש כדי ליתן מענה הולם במסוכנות הנשקפת מהנאשם (ראו הלכת סויסה, פסקאות 6-7). התנאי הראשון, הוא החריג העיקרי, אינו מתקיים בעניינו ואין מחלוקת על כך. אשר לתנאי השני, הגם ששירות המבחן הביע דעתו באופן שיכול להשליך על התקיימות התנאי השני, הרי שבית המשפט אינו כבול להמלצת שירות המבחן ואינו מחויב לקבל המלצה זו (בש"פ 3141/13 סויסה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (6.5.2013)). גם התנאי השלישי אינו מתקיים בעניינו של העורר בהתחשב ברמת הסיכון הנשקפת ממנו עליה עמד בית המשפט המחוזי.

בנסיבות אלה, לא ראיתי כי לפנינו המקרה החריג שמתקיימת בו הצדקה לקיום גמילה כבר בשלב הנוכחי. בצד האמור, מבקש אני להביע תקווה כי ככל שהעורר יתמיד במוטיבציה שהביע להשתתפות בהליך הגמילה יושט לו סיוע על ידי הרשויות המוסמכות בשלבים המתאימים. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, כ"ט בטבת התש"ף (26.1.2020).

ש ו פ ט